

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

คนมีบุญอายุยืน

สรูปกฐินทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ทองคำได้ ๖๕ กิโล ๑๑ บาท ๖๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๕,๓๗๘ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๑๐,๓๕๐,๒๓๖ บาท ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๗,๗๒๕ กิโล ดอลลาร์ ๘,๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด หมายถึงที่เข้าคลังหลวงแล้วและยังไม่เข้า ได้ ๘,๑๒๙ กิโลครึ่ง ดอลลาร์ได้แล้ว ๘,๔๕๔,๐๑๗ ดอลลาร์ ทองคำยังขาดอยู่อีก ๑,๘๗๐ กิโลครึ่งจะครบจำนวน ๑๐ ตัน ดอลลาร์ยังขาดอยู่อีก ๑,๕๔๕,๙๘๓ ดอลลาร์จะครบ ๑๐ ล้าน

เราจะขยับใส่ตรงนี้ได้ตามจำนวนนี้ ขาดเป็นไม่ได้เลยเทียว เต็ดลงจุดนี้ละนะ เราเด็ดเพื่อชาติไทยของเราให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันและดอลลาร์ ๑๐ ล้าน นี่ขีดเส้นตายไว้เลยไม่ให้ขาด เอาให้ได้ทีเดียวนั้น อันนี้เป็นจุดสำคัญที่จะขึ้นออกนอกโลกนอกสงสารกระจายไปหมดทองคำอันนี้นะ เพราะฉะนั้นจึงเน้นหนัก ในการช่วยชาติคราวนี้ก็ได้เรียนให้ทราบแล้วว่า อย่างไม่ต้องเป็นประวัติศาสตร์ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ ๑๐ ตันขึ้นไป และดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้าน ถ้าขาดนี้ไม่มีความหมายอะไรเลย วังใจเลยเรา เราเด็ดในจุดนี้แล้ว ถ้าขาดแล้วไม่มีความหมายเลย ลงจุดนี้แหละ พอได้นี้แล้วผิงเลยขึ้นเลย มีเท่านั้นแหละ

เราอยู่เพื่อโลก เฉพาะอย่างยิ่งเพื่อชาติไทยของเรา เพราะฉะนั้นจึงเด็ดในจุดที่เด็ดเด็ดวาระสุดท้าย วังใจเลยนะเรา จะช่วยโลกให้เต็มกำลังของเราสุดความสามารถ ชีวิตขาดสะบั้นแล้วติดผิงเลยไม่กลับ บอกตรงๆ อย่างนี้เลย ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นยังไง เป็นของหลอกหลวงโลกหรือ จำอยู่ในหัวใจนี้ตลอดเวลาได้ ๕๕ ปีมาแล้ว เราเอาของหลอกล่อมาพูดกับพี่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธเราเธอ นี่ชีเวลาทำอะไรเราทำจริงจังทุกอย่าง เวลาช่วยโลกเราก็ช่วยเต็มกำลังความสามารถ อะไรมาผ่านไม่ได้เลย ถ้าลงธรรมได้ออกโล่งไปแล้วอะไรมาผ่านไม่ได้ ขาดสะบั้นเลย เราดำเนินอย่างนั้น

พาพี่น้องทั้งหลายเดินเราจะไม่ให้ผิตเพี้ยนจากอรรถจากธรรมไปเลย จะให้ตรงแนวกับธรรม ผิดถูกชั่วดีอะไรเราจะพิจารณาเรียบบร้อยๆ ก่อนแล้วออกๆ ทุกด้านทุกทาง ถ้าอะไรผิตแล้วเป็นไม่ไป อะไรถูกแล้วอะไรมาผ่านไม่ได้ ขาดสะบั้นไปเลย เมื่อถูกแล้วก้าวเดินเลย เต็ดขาดเต็มทีเลย ถ้าผิตแล้วเรียกว่าไม่ข้ามเลย เราดำเนินมาอย่างนี้ นี่ก็เป็นวาระสุดท้ายในชีวิตของเราที่ได้ช่วยพี่น้องชาวไทย ในเบื้องต้นเราก็ไม่ได้คิดอะไรแหละ ก็ดังที่

เคยเรียนให้ทราบหลายหนแล้ว อยู่ในป่าในเขา เป็นผ้าขี้ริ้วอยู่ในป่าในเขา พัดกันเสียจริง ๆ ๙ ปีเต็มเลย ตกนรกทั้งเป็น

ใน ๙ ปีเต็มนี้เราหาความสุขไม่ได้เลย เป็นผ้าขี้ริ้ว จะว่าห่อมูตรห่อคู่อะไรก็แล้วแต่ แต่ได้สละตัวลงขนาดนั้น ดังที่เคยพูดให้ฟัง ไปอยู่ในที่บางแห่ง ทั้ง ๆ ที่เราก็กเคยปฏิบัติอย่างนั้นเรื่อยมา แต่ไม่มีเรื่องมีราวเราก็ก็นำมาพูด เวลาไปพักที่นั่นจนกระทั่งเขาดิเกราะประชุม เขาดิเกราะประชุมลูกบ้านเขา ครั้นเวลาลูกบ้านมาหาแล้วก็ให้ไปดูพระองค์นี้ มาอยู่กับเรา เราก็กไม่เคยเห็นพระอย่างนี้ มาอยู่กับเรานี้ไม่ทราบว่่าก็เดือนมาแล้ว ไม่ทราบว่่าวันไหนจะฉันจ้งหัน ด้อมออกมาวันหนึ่งแล้วหายเงิบ ๆ ไปเป็นประจำตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ที่แรก ท่านไม่ตายแล้วหรือ ไปดูซิ พวกเราวันหนึ่ง ๆ กินข้าวสามมือสี่มือ ยังทะเลาะกันด้วย อันนี้ท่านก็วัน ๆ ถึงด้อมออกมาทีหนึ่ง ๆ ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ เราก็กไม่เคยเห็น ผู้ใหญ่บ้านเขาบอก ลูกบ้านเขา เราก็กไม่เคยเห็นพระแบบนี้ พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา เขาว่าเป็นมหาเสียด้วย

พากันออกไปดูซิท่านตายแล้วยัง ถ้าท่านไม่ตายท่านไม่โมโหโโสอยู่หรือ ผู้ใหญ่บ้านเขาประกาศให้ลูกบ้านเขาฟัง ไปดูซิ ว่่ามัน ลูกบ้านก็แตกออกมา มาอะไรกันนี้ เราก็กถามเหตุถามผล เขาก็กเล่าให้ฟังตามนี้แหละ ไม่ถึง ๑๐ นาที คือว่่าท่านไม่ตายแล้วหรือหนึ่ง ท่านโมโหโโสอยู่หรือหนึ่ง มาดูแล้วเป็นยังงิ่ ตายหรือยัง เราก็กว่่าอย่างนั้น อยู่ก็ไม่เห็นท่านตาย โมโหโโสอยู่ไหม ไม่เห็นโมโหโโส กิ่อดอาหารไม่ได้เพื่อจะฆ่าตัวเองนี้ นะ ไม่ได้อดอาหารเพื่อโมโหโโส ความโมโหโโสเป็นกิเลส เราจะฆ่ากิเลสจะโมโหโโสไปทำไม มีเท่านั้นหรือ เขาว่่ามีเท่านั้นแหละ เอ้า จ้งไป เลิก ไล้กลับบ้านเลยไม่ให้มาอยู่ นี้ บางครั้งถึงขนาดเขาดิเกราะประชุม ไปทีไหนเราก็กทำอย่างนี้ แต่ไม่มีเรื่องเราก็กไม่นำมาพูด เป็นปรกติของเราเอง

นี้เราพูดถึงเรื่องตกนรกทั้งเป็น เรามุ่งต่อมรรคผลนิพพาน มุ่งต่อพระอรหันต์อย่างเดียวเท่านั้นไม่มุ่งอย่างอื่นใด หลังจากฟังเทศน์หลวงปู่มั่นเต็มหัวใจแล้ว เต็มหัวใจตั้งแต่บัดนั้นมา ไม่มีการสะทกสะท้านอะไร มุ่งต่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว เพราะท่านชี้ลงที่นี้ ๆ ท่านจะไปหามรรคผลนิพพานที่ไหน ดินฟ้าอากาศทั่วแดนโลกธาตุนี้ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ ธรรมจริง ๆ อยู่ที่หัวใจ ให้ท่านเน้นหนักลงในนี้ทางด้านจิตตภาวนา ท่านสอนอย่างเน้นหนัก ๆ

พอได้รับคำสอนจากท่านอย่างถึงใจมาแล้ว มากี่มาถามตัวเองเลย วันนี้ฟังธรรมะอย่างถึงใจแล้วเราจะเป็นอย่างไง เอา ถามตัวเรา ปัญหาจากอรรถจากธรรมเรื่องมรรคผลนิพพานหายสงสัยหมดแล้ว ท่านได้แสดงให้เห็นฟังโดยสิ้นเชิง ทีนี้เราเป็นอย่างไง จะปฏิบัติยังไ้ทางนี้ก็รับทันทีเลย ผิงออกเลย ตายเท่านั้น วา้งั้นเลย ให้ถอยไม่มีเลย ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป นี้ละมันก็ถึงใจทุกอย่างๆ ต้องเอาให้ได้อย่างที่ท่านสอน ไม่ได้ตายเท่านั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาจึงเป็นเหมือนตกรกทั้งเป็นๆ หาความสุขไม่ได้เลย พัดกับกิเลสตลอดเวลา ไปที่ไหนอดอยากขาดแคลน เจ้าของทำเอง ไม่มีใครมาทรมานเจ้าของ

คำว่าอดอาหารนี้ คือช่วยการภาวนาให้คล่องตัวมากขึ้นๆ นิสสัยเรามาหนา นิสสัยอาภัพ ถ้าอยู่ไปกินไปธรรมดๆ น้ำมันไม่ได้เรื่องภาวนา ถ้าเอาขนาดนี้แล้วก็พอยิบๆ แยะๆ บ้างเรื่องอรรถเรื่องธรรม สติปัญญา จิตใจมีความสงบรุ่มเย็นขึ้นบ้าง ได้ด้วยวิธีนี้วิธีการอันนี้เป็นวิธีที่ได้ผล ทีนี้เมื่อวิธีอื่นไม่ได้ผล วิธีนี้ได้ผลแล้วมันก็บั้นในวิธีนี้ หนักตลอดไปเลย แล้วผลก็ปรากฏเรื่อยๆ เลยด้วยวิธีนี้แหละ วิธีตกรกทั้งเป็น จึงว่าเราหนามากนะฝึกฝนทรมาน ไม่ได้นึกได้ฝันว่าจะได้มาสั่งสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เวลาพัดกันกับกิเลสอยู่ในป่าในเขาๆ ทั้งนั้น ไม่ได้ออกมาอยู่ธรรมดาสบายๆ เหมือนโลกเขาณะ ต้องไปอยู่อย่างนั้น

บางทีกิเลสมันก็ขึ้นมาคัดค้านต้านทานให้เราใจอ่อน พัดกับกิเลสตัวคัดค้านหายไปเลยด้วยอรรถด้วยธรรม เต็ด อย่างนั้นละปฏิบัติมา นี้ละการรักษาตัว การปฏิบัติตัวในทางที่ถูกที่ดี ไม่ว่าจะฆราวาส ไม่ว่าจะพระ ชั่วได้ดีไปด้วยกัน ถ้าตั้งใจปฏิบัติให้ดีนี้ ก็ดีตามขั้นตามภูมิของตนที่เป็นฆราวาส ถ้าเป็นนักบวชก็ตั้งหน้าตั้งตาให้เต็มภูมิของนักบวช ธรรมก็เป็นอย่างนั้น ดังที่ว่านี้ ถ้าปล่อยเลยตามเลย ไม่สนใจกับอะไรเลย ไม่ว่าจะพระไม่ว่าฆราวาสมันก็แบบเดียวกัน พระก็เศษพระ ฆราวาสก็เศษคน ไม่มีอะไรดีเลยนะ คนเราจะดีมีค่าเพราะการประพฤติปฏิบัติดีดัดแปลงความประพฤติของตนเองให้ดี เป็นฆราวาสก็ดี เป็นพระก็ดี อันนี้ อยู่ในเพศของคนด้วย เพศฆราวาสเป็นอย่างหนึ่ง ก็ให้พยายามตามวิสัยของฆราวาส พระเป็นอีกอย่างหนึ่ง วิสัยของพระนี่คือนักสู้ วา้งั้นเลย จะฆ่ากิเลสโดยถ่ายเดียวเท่านั้น

นี่เราได้ออกมาในฐานะนี้ ว่าเป็นนักสู้จริงๆ เอาจนถึงขั้นจะเป็นจะตาย เอา ตายเลย เราจะเอาพระอรหันต์เท่านั้นอย่างอื่นเราไม่เอา บอกอย่างนี้ เต็ดขาดทีเดียวในหัวใจเจ้าของ การฝึกเจ้าของ การตัดเจ้าของ นี้ไม่ได้เหมือนคนอื่น ตัดคนอื่นสอนคนอื่นนะ สอนเขาจะดูค่าว่ากล่าวขนาดไหน เขาจะเอาหรือไม่เอาก็เป็นเรื่องของเขา เรื่องของเราว่าเอาหนา วา้งั้นเป็นอย่างนั้นเลย ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ จึงว่ามันทุกข์มากตอนนี้

แหละ ควรจะเป็น เอา เป็น ควรจะตายตายเลย จิตนี้เด็ดขาดๆ ตลอดมา แล้วความดีทั้งหลายก็ค่อยเด่นขึ้นๆ ด้วยวิธีการใด เอาวิธีการนั้นให้นักเข้า เช่นอย่างอดอาหารเพื่อความเพียร ความเพียรดีขึ้นโดยลำดับเพราะการอดอาหาร ผ่อนเราไม่ยอมทำ ถ้าอยู่กับหมู่มิตรกับเพื่อนเราผ่อน เช่นอยู่กับหลวงปู่มั่น เพราะมีบริษัทบริวารลูกศิษย์ลูกหามาก เราเป็นคนคอยดูแลสอดส่องพระเณร องค์กรไหนที่ขัดหูขัดตาไม่ดั่งงาม เราคอยแนะนำคอยดูว่ากล่าวตลอด นี้อยู่กับหมู่มิตรไม่ได้เหมือนมีแต่เราคนเดียว คอยสอดส่อง แล้วก็มึงงานนั้นงานนี้ อยู่เรื่อย เราจึงไม่อด อาหารไม่อด แต่ฉันผ่อน ผ่อนนี้ไม่ให้อึดเลย เรียกว่าผ่อน ฉันประมาณ ๖๐%-๗๐% เพราะอยู่กับหมู่มิตรเป็นประจำ อันนี้ไม่เคยอด

พอออกจากเพื่อนฝูงไปแล้ว นั่นละที่นี้เอาละ เวลาอยู่กับเพื่อนฝูงก็ไม่อด ผ่อนอาหารเพียงเท่านั้น นี้ได้ฝึกกรรมมา เรื่องความดีนี้ ตื่นนอนขึ้นมาเอากันแล้ว ก็เลิกกับกรรมพัดกันแล้วเรื่อยตลอด จนกระทั่งหลับๆ อย่างนั้นตลอด ที่นี้ผลแห่งคุณงามความดีที่เรา รักษาอยู่ด้วยความเข้มงวดกวดขัน ความอบอุ่นภายในจิตใจก็อบอุ่นมากขึ้นๆ ต่อไปจิตใจรากฐานของเราก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ความสว่างไสวของใจก็ปรากฏขึ้นเรื่อย เพราะการบำเพ็ญด้วยวิธีการตกนรกทั้งเป็นนี้ เรายอมรับ แต่ผลมันเป็นอย่างนั้น ผลจากการตกนรกทั้งเป็น กลายเป็นสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ขึ้นไปในตัว ๆ

ต้องฝึกหัดตัดแปลงอย่างเต็มเหนี่ยว เอาเสียจนกระทั่งฟ้าดินถล่มเลย ผ่านตายไปแล้วฟ้าดินถล่ม นี้เรียกว่าผ่านตายแล้วที่นี้ ไม่ตายอีกแล้ว ฟ้าดินถล่มคือพัดกับกิเลส กิเลสตายแล้วจะรบกับอะไร ไม่มีอะไรเหลือ ฟ้าดินถล่ม ที่นี้มีแต่ธรรมภายในใจจำขึ้นมาเท่านั้นเอง เมื่อขึ้นมาเต็มที่แล้ว เรานำธรรมอันนั้นแหละมาสั่งสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย วันนีพูดย่อๆ สรุปรูปๆ เราสอนพี่น้องทั้งหลาย เราช่วยโลกนี้เราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย ในวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเรา เพราะชีวิตนี้ประจักษ์ในหัวใจมาแล้วได้ ๕๔-๕๕ ปี ว่าชีวิตนี้เป็นชีวิตที่ขาดสะบั้นจากภพชาติต่อไปอีกแล้ว ไม่มี หมด ประจักษ์อยู่ในหัวใจตั้งแต่บัดนั้นมา ที่นี้ผลประโยชน์อะไรที่จะเกิดขึ้นแก่โลกทั้งหลาย เราก็เอียงไปละที่นี้ สอนไปเรื่อยๆ ธรรมดาดาๆ แต่ยังไม่ได้ออกมาช่วยเมืองไทยทั้งชาตินะ สอนเพื่อนสอนฝูงธรรมดาอยู่ในป่าในเขา เพราะใครก็ชอกซอนเข้าไป อยู่ในป่าในเขาลึกขนาดไหน พระเรานี้ถึงหมดจากนั้นก็ขยับขยายออกมาๆ จนกระทั่งมาสร้างวัดป่าบ้านตาด แนะนำสั่งสอนพระเณรละมากกว่าเพื่อนที่แรก ต่อจากนั้นก็กระจายๆ จนกระทั่งถึงได้ออกมาช่วยชาติบ้านเมืองเต็มเม็ดเต็มหน่วย

สอนคราวนี้สอนอย่างเต็มอรรถเต็มธรรม เต็มเม็ดเต็มหน่วย ธรรมที่มาสอนโลกนี้ เราสอนทุกชั้นทุกภูมิของธรรม ตั้งแต่ธรรมเป็นพื้นๆ มาจนกระทั่งธรรมชั้นสูงโดยลำดับ จนกระทั่งถึงสูงสุดสุดความสามารถของตนหรือของธรรมที่มีอยู่ในใจ เต็มเหนี่ยว การสังเคราะห์โลกก็สังเคราะห์เต็มเหนี่ยว วัตถุทั้งหลายที่จะนำเข้าสู่คลังหลวงก็นำมาโดยลำดับ จากพี่น้องทั้งหลายเป็นเวลานาน ก็ได้ทองคำตั้ง ๘ ตันกว่าแล้ว และดอลลาร์เราก็เก็บจะถึง ๑๐ ล้านแล้ว นี่ก็เป็นผลมาโดยลำดับจากพี่น้องทั้งหลายที่เชื่อฟังเสียงอรรถเสียงธรรม แล้วต่างคนต่างตะเกียกตะกายเต็มความสามารถของตน เพื่ออุ้มชาติของตน เราชักชาติทุกคน เราต้องอุ้มชาติของเรา แล้วผลก็ได้มาอย่างที่เราเห็นนี่ จึงพยายามที่จะให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน ไม่ให้ขาดเลยอันนี้

หัวใจเราอยู่จุดเดียวนี้ทั้งหมด ขาดไม่ได้เลย ขาดก็เท่ากับหลวงตาบ้วนนี้หมด ความหมายทันที ลงทะเลไม่มีวันฟื้นเลย เพราะฉะนั้นจึงเอาให้นี้ได้ แล้วเรटकทะเลพี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าจะไปครองสวรรค์นิพพานนะ จะจมทะเลด้วยกันนั่นแหละ หัวหน้าพาจม ลูกศิษย์ลูกหาจะเผ่นขึ้นนิพพานได้ยังไง จมด้วยกัน เพราะฉะนั้นจึง เอา ลงก็ลงด้วยกัน ขึ้นก็ขึ้นด้วยกัน คราวนี้เราจะเอาให้ขึ้นไม่มีคำว่าลง จึงเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้ได้ตามจุดหมายปลายทาง เมื่อได้ตามนี้แล้ว ความมุ่งหวังของเราก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย สมบัติเหล่านี้ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย ออกเป็นเครื่องประกาศแห่งความแน่นอนหนามันคงในชาติของเรา และประกาศความศักดิ์ศรีตีงาม ความแน่นอนหนามันคงให้โลกทั้งหลายได้เห็นอย่างชัดเจนในคราวนี้

เพราะฉะนั้นเราจึงต้องเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพื่อประกาศก้องในความรักชาติของเราทั่วหน้ากันทั้งประเทศออกให้โลกได้เห็น นอกจากเมืองไทยเรามีความอบอุ่นแล้ว โลกภายนอกเขาจะเห็นว่าเมืองไทยนี้เป็นเมืองรักชาติจริง มีความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกันจริง โลกจะเห็น โลกจะรู้ด้วยกันทั่วหน้านั่นแหละ เพราะฉะนั้นเราจึงจับจุดนี้ไว้ให้ดีเพื่อโลกเพื่อสงสาร เพื่อเราเพื่อท่านให้ได้เห็นเป็นมงคลทั่วหน้ากัน จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้อุตส่าห์พยายาม

หลวงตานี้ช่วยเต็มเหนี่ยวแล้วในคราวนี้ เรียกว่าเป็นชีวิตสุดท้ายของเรา เราจะช่วยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย อะไรที่อยู่ในวิสัยของเราที่จะช่วยได้เราไม่มีอะไรเสียตาย ปล่อยลงตุมๆ เลยทันทีเพื่อชาติบ้านเมืองของเราได้อยู่เย็นเป็นสุข มีความแน่นอนหนามันคงภายในประเทศของเราก็อบอุ่น ภายนอกก็มีความสง่าราศี กระจายออกไปทั่วถึงกันหมด นี้

ละความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน จึงได้อุตสาหะพยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วย พุดถึงด้านวัตถุก็
เอานี้เป็นจุดหมาย ทองน้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน

ส่วนอรรถธรรมก็ได้สอนพี่น้องทั้งหลาย ตั้งแต่ธรรมพื้นๆ ขึ้นไปจนกระทั่งว่า พุด
ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถึงวิมุตติหลุดพ้น สอนอย่างไม่อัดไม่อั้น ถอดออกมาจากหัวใจที่ทรง
ไว้แล้วซึ่งธรรมทั้งหลายเหล่านี้ ให้ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟัง ผู้มีความสามารถขนาดไหนให้
ได้รับอรรถรับธรรมเหล่านี้ไป ไม่ขาดแคลนในภูมิธรรมทั้งหลายที่สอนนี้ สอนเต็มเม็ดเต็ม
หน่วยทุกชั้นภูมิของอรรถของธรรม แล้วให้ปฏิบัติตนเอง ได้ทำเต็มกำลังความสามารถของ
เราทุกคน จากนั้นแล้วเราก็ไป เพราะฉะนั้นจึงรีบเร่งชวนชวยเสียเวลานี้ เวลานี้ธาตุขันธ์ก็
อ่อนแล้ว ก็ได้ประกาศออกมาแล้วว่า สิ้นปีนี้ ธันวานี้เราก็จะหยุด การเสาะแสวงหาทรัพย์
สมบัติดังที่เคยเป็นมา ก็จะหยุด การเทศนาว่าการก็จะลดลงเป็นลำดับ แต่ปรากฏว่าการ
เทศนาว่าการนี้ยิ่งหนาแน่นขึ้นนะเวลานี้ มันจะไม่ลดนะดูแล้ว ธาตุขันธ์เราลดการเทศน์ก็จะ
จะลดแต่ไม่ลด ยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ เราก็เอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

การออกช่วยพี่น้องทั้งหลายดังที่เคยเป็นมานั้น เราจะหยุดในปีนี้ แต่ส่วนการเปิด
บัญชีไว้รับบริจาคตามกำหนดที่เราต้องการนั้นเราเปิดไว้ตามเดิม คือบัญชีทองคำ ดอลลาร์
เงินสด เปิดไว้ รับบริจาคไว้ตลอดไม่มีอะไรผิดปกติ เป็นปกติในการรับบริจาคและการ
บริจาคของท่านทั้งหลาย เงินจะโอนมาทางบัญชีหรือมาทางไหนก็ได้ เจ้าของจะมาถวายก็
ได้ตามเดิม ไม่มีอะไรผิดปกติ จนกว่าจะสมบูรณ์เต็มที่ที่เราต้องการแล้ว ดังที่ประกาศให้
ทราบแล้ว ทีนี้จะหยุดจะพักจะเลิกเมื่อไรนั้น หลวงตาจะประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่ว
ประเทศไทยและทั่วโลกในเวลาเดียวกัน จึงขอให้เข้าใจตามนี้ เวลานี้เรายังไม่ปิดบัญชี ถ้า
เป็นรับประทานคราวเรียกว่ายังไม่อิ่ม เอา รับประทานคราวให้อิ่มเสียก่อน พออิ่มแล้วมันก็รู้ทั่วหน้า
กัน อันนี้เมื่อพอกับฐานะของชาติไทยเราแล้ว เราก็ทราบทั่วหน้ากันเหมือนกัน จะประกาศ
เพราะอยากประกาศอยู่แล้วตั้งแต่ยังไม่พอ แต่มันประกาศไม่ได้ เหมือนอยากอิ่มอยู่แล้ว
ตั้งแต่ยังไม่กิน แต่มันยังไม่อิ่มก็ต้องกินกันไป มันก็แบบนั้นละ พวกเราเข้าใจนะ

คราวนี้เป็นคราวเต็มเม็ดเต็มหน่วย ในชีวิตจิตใจของเรา ช่วยตัวเองก็ช่วยเต็ม
ความสามารถขาดดิน แล้วได้ผลเป็นที่พอใจ จากนั้นก็นำธรรมและความอุตสาหะพยายาม
และวิธีการทั้งหลายโดยทางเหตุ มานำพี่น้องทั้งหลาย ขอให้พากันเดินตามอรรถตามธรรม
ที่สอนนี้ เต็มกำลังความสามารถของตน ผลบุญผลกุศลเหล่านี้จะเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ
ท่านทั้งหลายให้ไปสู่ภพนั้นๆ ด้วยความสง่าราศี

ชีวิตจิตใจของคนมีบุญมีอายุยืนนะ มีความสุขความเจริญ ติดแนบอยู่กับภายในใจของเรา สิ่งภายนอกที่เรามีธาตุมีขันธ์ ซึ่งต้องอาศัยสมบัติภายนอก เราก็ให้ทำไป ไม่ได้สอนให้ประมาท แต่ให้รู้จักประมาณทั้งภายนอกภายใน ภายในคือใจของเราที่เรียกร้องหาความช่วยเหลือตลอดเวลา เพราะได้รับความทุกข์ความลำบากมาก จากกิเลสบีบบังคับ จึงต้องหาบรรพชาธรรมเข้าไปกำจัดปิดเป่ามันออกให้เบาบาง บุญกุศลจะได้หนุนจิตใจของเราขึ้นไปสู่สถานที่ดี คดีที่พึงหวัง ตามความดีของเราที่สร้างเอาไว้ นี่ละให้จำเอานะ

ภายนอกก็ให้ทำ ภายในก็ให้ทำ ให้รู้จักสิ่งที่อาศัยทั้งภายนอกทั้งภายใน มีความจำเป็นอยู่กับตัวของเราคนเดียว ทางร่างกายก็อยู่กับสิ่งภายนอกคือวัตถุต่างๆ อาหารการกินทางภายในก็ขึ้นอยู่กับคุณธรรมคือความดีงาม การทำบุญให้ทานทั้งหลาย ผลทั้งหลายจะเป็นบุญหนุนเข้ามาสู่ใจของเรา ใจก็ไปด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส เพราะอำนาจแห่งความดีของตนที่ได้สร้างไว้หนุนเต็มหัวใจแล้ว ให้พากันจำเอานะ อย่างนี้ละไม่พูดมากมันก็มากแล้ว

วันนี้ก็พูดชัดๆ ว่าเราช่วยบ้านช่วยเมืองเต็มกำลัง ออกจากนี้แล้วเราก็ไม่มา ดัดฝึงเลยทันที เวลานี้ยังเป็นห่วงเป็นใยพี่น้องทั้งหลายซึ่งชีวิตของเรายังเป็นไปอยู่ จะช่วยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจทุกผู้ทุกคน เอาชาติของเราขึ้นให้ได้ ประวัติศาสตร์งดงามจะขึ้นพร้อมๆ กัน เท่าที่เป็นมาแล้วนั้นก็เพราะความอุตสาหะพยายามของพี่น้องทั้งหลาย แต่ก่อนมีที่ไหน กิเลสเดียวก็ไม่เคยมี ใครหยิบยื่นมาให้ทองคำ เวลานี้ได้ถึง ๘ ตันกว่าแล้ว ก็พวกเราทั้งหลายเป็นผู้อุตสาหะพยายามหามา ดอลลาร์ก็เหมือนกัน เงินสดเครื่องช่วยโลกก็กระจายทั่วประเทศไทย ไปที่ไหนมีแต่สิ่งก่อสร้างเต็มไปหมด ไม่ว่าโรงร่ำ โรงเรียน สถานสงเคราะห์ ที่ราชการ โรงพยาบาลต่างๆ เต็มไปหมดตั้งแต่สมบัติของพี่น้องทั้งหลายที่บริจาค แล้วกระจายออกไปเป็นผลให้รื่นเริงบันเทิง มีความผาสุกเย็นใจทั่วหน้ากันนั่นเองเพราะสมบัติของเราเอง ต่อนี้ไปก็ขอให้พากันพยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วย ให้ฟังเสียงหัวหน้านะ เมื่อถึงกาลเวลาใดแล้วหัวหน้าจะประกาศให้ท่านทั้งหลายได้ทราบ เอาละที่นี้ละ ต่อไปนี่ก็จะให้พร

โยม ปัญหาอินเตอร์เน็ต เขากราบเรียนถามมาดังนี้ครับ กราบนมัสการองค์หลวงตาที่เคารพ กระผมมีปัญหาเกี่ยวกับการภาวนา ขอเรียนถามหลวงตาดังนี้ครับ ผมภาวนาโดยบริกรรมพุทโธได้ระยะหนึ่ง มารยะหลังรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลง คือเมื่อเริ่มภาวนาพุทโธได้เพียง ๔ หรือ ๕ ครั้ง หรือน้อยกว่า หรือมากกว่านั้นคำภาวนาก็หายไปหมด เหลือแต่ลมหายใจที่ละเอียด กระผมพยายามดูตามลมหายใจที่ละเอียดนั้น บางครั้งจิตก็ถอน

ออกมารับรู้ถึงคำภาวณา พุทโธ แต่ชั่วขณะเดียวก็หายอีก เกิดเป็นลมหายใจที่ละเอียด สลับกันไป ที่กระผมปฏิบัติตามนี้ถูกต้องหรือเปล่าครับ

หลวงตา เออ ถูกต้องแล้ว ถูกต้อง ให้ปฏิบัติอย่างนั้น ความเคลื่อนไหวอะไรจะไม่ เห็นออกจากใจ และจะไม่เห็นจากผู้รู้คือใจ จะเป็นผู้รับทราบความเคลื่อนไหวและความ เปลี่ยนแปลงของตน เข้าใจหรือ

โยม ควรจะปฏิบัติต่อไปอย่างไรบ้างครับ

หลวงตา ปฏิบัติตามที่เคยปฏิบัติมา ที่ว่าถูกต้องแล้วนั้นแหละนะ หนุนขึ้นมันจะ ค่อยเจริญ จะค่อยเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ถูกต้องเรื่อยไป

โยม อันนี้คนที่ ๒ ถ้ามารับ ผมนั่งภาวนาโดยใช้คำภาวณา พุทโธ ๆ จนแนบติด กับจิตตามคำสอนของหลวงตา แต่จิตก็ยังไม่สงบไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร แต่พอเปลี่ยน คำภาวณาว่า “อรหัง พุทโธ อิติปิโส ภควา นมามิหัง” จิตของผมนิ่งสงบได้นาน และเมื่อ จิตสงบ จึงได้นำธรรมะ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ชีวิตเราก็เท่านี้ เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ล้วนแต่มีความทุกข์ ในที่สุดชีวิตที่ว่าเป็นของเราก็ไม่ใช่ของเรา ตายไปแล้วจะเอาอะไรไป ไม่ได้ เมื่อถึงตรงนี้จิตก็นิ่งสงบ แล้วรู้สึกว่าสบายใจ ใจเบาหวิว อย่างนี้เป็นปกติสุขใช้หรือไม่ ครับ

หลวงตา ปีติปีตะอย่าเอามาพูด ชี้เกี่ยจฟัง เอาเรื่องเหตุให้ดี ที่ทำมาแล้ว ถูกต้อง แล้วเข้าใจใหม่ อย่าเป็นบ้ำกับปีติเข้าใจหรือ เข้าใจแล้วนะ.ปีติมันเป็นผลของการภาวนานี้ ต่างหาก เอ้า ว่าไป

โยม เขาบอกว่ากระผมจะปฏิบัตินั่งภาวนาต่อไปอย่างไร จึงจะเกิดปัญญาแตกฉาน ในทางธรรมะได้ทะลุปรุโปร่งมากกว่านี้ เพราะรู้สึกว่าปัญญาทางธรรมเกิดยังไม่มาก ขอ หลวงตาได้โปรดเมตตาผู้เฒ่าเฒ่าทางด้านปัญญาด้วยครับ

หลวงตา ปิดหมอนออกจากหัว มันติดกันอยู่นั่นนะ มันเป็นหมขึ้นแข็ง มันไม่มี ปัญญากับหมอนนั่นนะ มันมีปัญญากับการคิดอ่านไตร่ตรองต่างหากเข้าใจหรือ ปัญญา มัน ไม่เกิดนะซิ เพราะหมอนมันติดคอมันอยู่นั่น ปิดหมอนออก เอ้า เข้าใจแล้วหรือ

ใช้ความคิดพิจารณาให้มากในเวลาพิจารณา เวลาสงบใจก็ให้สงบ ไม่ใช่ พิจารณาแบบเตลิดเปิดเปิง ถึงเวลาทำงานก็ทำ ถึงเวลาพักผ่อนรับประทานอาหารหรือนอนหลับก็พัก การทำงานเขาทำอย่างนั้น นื่องานของจิตก็เหมือนกัน เวลาทำงานก็ทำ เช่น การพิจารณาทางด้านปัญญา เรียกว่าการทำงานโดยตรง เมื่อมันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ภายในจิตใจเราแล้ว เราหยุดพักเข้ามาสู่ความสงบ เจริญพุทธโธติดแนบกับใจไว้อย่าให้

เปลอ นี่เรียกว่าความสงบของจิตขั้นนี้ ไม่ใช่ความสงบของจิตซึ่งผู้มีภูมิจิตแล้ว พอสงบแล้วเข้าสู่สมาธิเลย นี่มีภูมิจิตแล้ว จะว่าอะไรไม่ว่าอะไรมันสงบเลย ด้วยการกำหนดของจิตที่ชำนาญแล้ว ออกจากนั้นก็พิจารณาทางด้านปัญญา เรียกว่ามีการพักผ่อนคือเข้าสู่ความสงบ ๑. ถ้าเห็นดเห็นน้อยเมื่อยล้าทางร่างกายมาก ๆ พักนอนเสีย ๑ แล้วตื่นขึ้นมาก็ภาวนาต่อไป ก็มีเท่านั้น มีอะไรอีกล่ะ

โยม คนที่ ๓ นี้เป็นผู้หญิงครับ กราบเท้าหลวงตาที่เคารพ ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่สนใจเรื่องจิตตภาวนามานานแล้ว ก็ได้อาศัยธรรมะจากพระอาจารย์หลาย ๆ ท่าน ที่สั่งสอนโลกไว้แล้ว ก็มีผู้พิมพ์ออกมาเผยแพร่ นำมาอ่านพิจารณาฝึกหัดเอาเมื่อมีเวลาว่าง เพราะรู้สึกว่าเราเกิดตายมานานมากแล้ว น่าเบื่อ น่าจะมีอะไรก้าวหน้ำมากกว่านี้ ก็เลยสนใจเรื่องเจริญสติมาเป็นลำดับ ตอนนีดิฉันอายุ ๒๕ ปี เริ่มใช้สติพิจารณาอายตนะทั้งหลาย เหมือนอย่างที่พระอาจารย์มันเคยสั่งสอน มีผู้พิมพ์ไว้ที่วัดหนองป่าพง (ฟ้าคราม กรุงเทพฯ) ก็เลยเอาไปอ่าน ก็ได้ความรู้มา พระอาจารย์มันท่านว่า ให้พิจารณาชั้นห้า ให้รู้แจ้งแทงตลอด จะเห็นก็ให้ใช้สติกำกับว่าเห็น ได้ยินก็ใช้สติว่าได้ยิน อย่าปล่อยปละละเลย ทำได้ทุกเวลาไม่ต้องเลือก อะไรผ่านเข้ามา ก็ให้กำหนดรู้ไว้ มันเหมือนกับขบวนแห่มาแล้วก็ไป เกิดแล้วก็ดับ ดิฉันก็ลองกลับมาทำดู ตั้งใจทำเมื่อเห็นรูป ได้ยินเสียง รู้สึกอะไรหรือกินอะไร ก็กำหนดเอาสติเข้าดูแล้วปล่อยผ่านไป

แรก ๆ หงุดหงิดใจ เพราะไม่เคยทำมาก่อน มันไม่ชินก็จะเลิกทำเสียให้ได้ พอวันหลัง ๆ ชักดีขึ้น เออ มันก็ไม่ยากนัก ก็พยายามตั้งสติตลอด ไปไหนมาไหนทำงานอะไร เรียกว่าอยู่ในโลกธรรมดานี้แหละ แต่กำหนดตลอด ไม่ได้เกี่ยงว่าจะต้องมีเวลาว่างจึงจะเข้าสู่สมาธิ เพราะท่านสอนว่าให้ทำได้ตลอด เป็น อกาลิโก ก็เลยกำหนด แต่ยังมีเปลอ ๆ หลุด ๆ บ้างเหมือนกัน บางทีเพลินไปกับความคิดปรุงแต่งก็มี ทุกวันนี้ก็ยังทำอยู่ตลอด ทำให้เกิดความรู้ขึ้นมาระดับหนึ่งซึ่งดีมาก เพราะรู้ทันอารมณ์ได้มากขึ้นว่า เออ ตอนนีกำลังดีใจ ตอนนีไม่พอใจ ตอนนีหนาว ร้อน อะไร ๆ ผ่านมามันก็รู้ตัว ยับยั้งชั่งใจได้ดีขึ้น ใครเขานินทาสรรเสริญ ก็ไม่เข้ามายินดียินร้ายเต็มตัวเหมือนเมื่อก่อน เหมือนมันรู้ว่า เออ ได้ยินหนอ เสียงมันมาของมัน แล้วมันก็ดับไปแล้ว มันทำหน้าที่ของมันแล้ว จบกันแค่นั้น ตรงนี้ที่ทำให้จิตเป็นปกติ เวลาใครว่าเราก็มีไม่พอใจเหมือนกันนะ แต่พอรู้ทันมันก็ปล่อยผ่านไปไม่เก็บมาเป็นขยะเหมือนเมื่อก่อน ดิฉันเห็นคุณค่าของการภาวนาก็ตรงนี้ ตอนนีดิฉันยังตั้งใจใช้สติพิจารณาชั้น ๕ อยู่ จะขอกราบเรียนถามหลวงตาว่า ควรมีสิ่งใดต้องเพิ่มเติมอีกจึงจะก้าวหน้ำขึ้น ขอความกรุณาหลวงตาช่วยแนะนำสั่งสอนด้วยเจ้าค่ะ

หลวงตา ให้ทำความสงบด้วยการภาวนา จะบริกรรมคำใดก็ได้ นั่นให้มากขึ้น
เพิ่มขึ้นตรงนี้เข้าใจไหม ความสงบของใจเป็นฐานสำคัญที่จะแตกกระจายกัณฑ์ทั้งหลาย
คือความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ จะออกจากใจที่มีความสงบแล้ว เพราะฉะนั้นจึงให้เร่งใจให้มี
ความสงบ ให้เห็นชัดเจนภายในตัวเองจากการภาวนา จะเป็นความดีงาม และเป็นการเพิ่ม
ความดีขึ้นในนั้นแหละเข้าใจไหม ก็มีเท่านั้น

โยม หมดแล้วครับผม

หลวงตา เอาละทีนี้จะให้พร

พระอาจารย์ชิน มีโยมแม่ฝากดอลลาร์มา ๑๐๐ ดอลลาร์ครับผม

โยม พระหลวงตาเจ้าค่ะ ผ้าป่าหน้าศาลา ๓,๐๔๐ บาท แล้วก็ ๗ ดอลลาร์เจ้าค่ะ
แล้วก็มีต่อยอดกฐินด้วยเจ้าค่ะ

หลวงตา เอาละทีนี้ จะให้พรนะ

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th